

DEEL EEN

1

Ze lopen gehaast door de regen, een blonde vrouw en een klein blond meisje. De knokkels van de hand waarin de moeder de grote zwarte paraplu vasthoudt, zijn wit. In haar andere hand houdt ze het kleine handje vast. Het meisje heeft een rood rugzakje op haar rug en haar halflange, blonde haar golft met elk stapje dat ze zet. Samen omzeilen ze een grote plas. De schouders van de vrouw zijn licht gebogen. Alsof ze een zwaar pak op haar rug draagt. Ze staart voor zich uit en zwijgt. Ze moet zo snel mogelijk weer naar huis. Hier in de buitenwereld is niets voorspelbaar. Dat maakt haar angstig en daarom moet dit gauw achter de rug zijn. Het kleine meisje kijkt telkens naar haar op en dan weer voor zich, naar de natte stoep. Het tempo is te hoog voor haar korte beentjes en ze moet telkens een paar snelle passen doen om naast haar moeder te blijven.

‘Zijn we laat, mama?’

Ze staan voor de grote weg en wachten op het groene licht. Haar moeder knikt, maar het meisje ziet het niet. Zij kijkt naar een grote vrachtauto die voorbijrijdt en dan weer naar het gezicht van haar moeder.

‘Mama?’

‘Ja kind?’ Haar starende blik richt zich op haar dochttertje, maar ze kijkt dwars door haar heen.

‘Je blijft straks bij me, hè?’

‘Nee, ik ga weer naar huis.’

Het kleine meisje wrikt haar hand los en doet een stap naar achteren.

‘Dan ga ik niet.’

‘Maar het moet. Alle kinderen moeten naar school als ze vier zijn.’

Het licht springt op groen. De vrouw pakt resoluut het handje en trekt haar mee naar de overkant. Het meisje begint te snikken en probeert haar hand los te krijgen, maar haar moeder houdt haar stevig vast. Bij de school staan een paar vrouwen. Kinderen spelen op het pleintje en bij de ingang van het hek staat een kleine gezette vrouw met een blauwe bril en rood haar. Als ze bij haar gekomen zijn, steekt ze haar hand uit. Haar stem klinkt vriendelijk.

‘U bent vast mevrouw Van Wijngaarden.’

De moeder van het kind knikt en kijkt dan, net als de vrouw met het rode haar, naar het kleine meisje dat er met gebogen hoofd bij staat, starend naar de stoeptegels, vlak voor haar schoenen.

‘En dan moet jij Tilly zijn. Klopt dat?’

De schouders van het meisje schokken.

‘Je hoeft niet bang te zijn, hoor. Er zijn een heleboel leuke kinderen en straks gaan we fijn samen spelen.’

‘Toe nou, Tilly! Doe niet zo stom en geef de juf eens een handje.’ De moeder kijkt om zich heen en haalt diep adem. De vrouwen die wat verderop staan, kijken naar hen. De juf knikt naar de moeder van Tilly. Ze kijkt door haar blauwe bril naar het kleine blonde meisje.

‘Geef je moeder maar een kusje en dan mag je met mij mee. Ik zal je eens laten zien wat we allemaal in de klas hebben.’

Tilly schudt haar hoofd en blijft naar de stoeptegels kijken. De juf zakt door de knieën en hurkt voor Tilly neer. Ze blikt even op naar de moeder en knikt dat zij weg kan gaan. Dan pakt ze het kleine handje.

‘Kom maar. Je zult eens zien hoe leuk het is. In het begin is het altijd even wennen.’

Voorzichtig neemt ze haar mee door het hek, naar een openstaande knalgele deur met een glaspaneel. Het rugzakje op het smalle ruggetje gaat schokkend op en neer. Haar moeder draait zich om en loopt weg in de richting van de verkeerslichten. Ze kijkt niet meer om.

De kinderen zitten in een kring. Tilly zit op de schoot van de juf. Ze heeft rode vlekken op haar gezicht. Iedereen mag zelf kiezen waarmee hij gaat spelen, zegt de juf. De kinderen staan op en lopen naar de verschillende speelhoekjes.

Als twee meisjes bij de poppenhoek allebei het plankje met twee getekende poppen erop willen hebben, zet de juf Tilly naast zich op een leeg stoeltje en loopt naar de kibbelende meisjes. Tilly blijft roerloos zitten en kijkt naar haar schoenen. Tussen haar stoel en die van de juf staat haar rode rugzakje. Ze weet precies wat erin zit. Een beker met appelsap en een nieuw broodtrommeltje. En een appel. Het kan haar niks schelen. Ze gaat hier toch niets eten of drinken.

Dan komt een bleek jongetje met een kaal hoofd naar haar toe. Hij gaat op zijn hurken voor haar zitten, legt zijn hand op haar knie en kijkt naar haar rode ogen.

‘Ben je verdrietig?’

Tilly knikt.

‘Zullen we samen spelen?’

Ze schudt haar hoofd.

‘Ik heet Jurgen en jij?’

Weer schudt ze haar hoofd. Voorzichtig kijkt ze naar het bleke gezicht van het jongetje.

‘Kom maar, dan gaan we kleien.’ Hij pakt haar hand en trekt haar voorzichtig met zich mee. In zijn andere hand heeft hij een plankje met drie staafjes erop; een gele, een rode en een blauwe. Dat geeft hij aan haar en samen lopen ze naar een lage kast. Ze staat stil naar hem te kijken als hij de spulletjes uit de kast pakt en op een tafeltje legt. Er staan twee stoeltjes bij.

‘Waarom ben jij kaal? Heeft de kapper dat gedaan?’ vraagt ze.

Hij schudt zijn hoofd en legt een houten doosje op tafel. Hij schuift de deksel eraf.

‘Dat komt doordat ik ziek ben.’

‘Niet waar! Als je ziek bent, lig je in bed.’

‘Wel waar. Ik ben ziek, maar ik mag toch naar school.’

‘Ik heet Tilly’, zegt ze en ze ziet dat hij ook geen oogharen heeft.

Hij kijkt naar haar op en lacht.

‘Ik vind Tilly een mooie naam. Wat zullen we maken?’

Bij het hek staan de moeders. Terwijl ze wachten, praten sommigen van hen met elkaar. Tilly’s moeder staat met haar heup tegen het hek, haar ogen strak gericht op de gele deur. Ze zucht en kijkt dan op haar horloge. Als even later de deur opengaat, stormen de kinderen het schoolplein op. Ze rennen op hun wachtende moeders af. Sommige kinderen hebben een gekleurd vel papier in hun hand, dat ze trots omhooghouden. Tilly komt bijna als laatste naar buiten. Hand in hand met een bleek jongetje met een kaal hoofd. Ze lachen naar elkaar en het jongetje zegt iets, waarop Tilly knikt.

Even later lopen de moeder en Tilly in de richting van de verkeerslichten. Tilly huppelt. Gelukkig regent het niet meer.